

Медътъ задави Милка и тя падна на земята мъртва. Лакомиятъ челоуѣкъ тъй се награждава!

„Невѣнъ“.

Честность.

Една вечеръ единъ бѣденъ работникъ и синътъ му, едно малко момченце, бѣхъ сѣднали на пѣтътъ край градътъ Пловдивъ. Бащата извади изъ работническата си торбичка единъ цѣлъ хлѣбъ, който бѣше купилъ, когато бѣхъ въ града, расчуши го на двѣ половини и даде едната половина на момчето си.

— „Не бива така, тате, каза момчето на баща си, азъ днесъ не съмъ работилъ никакъ, затова не ми се пада да ямъ колкото тебе. Ти съ голѣмъ трудъ си работилъ прѣзъ цѣлия день съ една малка заплата, догдѣто спечелишъ този хлѣбъ, за да се нахранимъ и двамата. Но ти си уморенъ отъ работа много, и трѣбва да си огладнѣлъ много, затова азъ ще чакамъ да се наѣдешъ по напредъ ти, че тогава да почна азъ“.

— „Ти говоришъ много добрѣ, синко, отговори бащата; твоята любовъ къмъ мене ме прави да те обичамъ повече отъ хлѣбътъ; и чернитѣ ти очички ми припомнятъ любезната ти майка, която ти заръча, когато умираше, да ме обичашъ много. Азъ виждамъ